

iustorum æterna merces, in consequentibus (verbo reuelante) aperietur. Interim nutriamur in fide, spe iucundemur, & amore repleamur. Caritas nanque est, quæ secretorum cælestium attingit arcana. Amorem enim perfectæ nil later.

Qualiter animus ducitur ad cælestia contemplanda, & de sponsi elegantia, atque superna ciuitatis gloria.

C A P. V.

Vum diuina mens humana nititur pandere mysteria, fatigatur vehementer: tum ex sui paruitate, tum ex profunditate materia. In hoc plorationis loco constitutus, ac multimodis pregrauatus curis: vix ad momentum homo erigitur supra se. Pondere quidem carnis fatigatus, cælestia cogitare non valet, iuxta Sapiētis sententiam. Nam corpus (ait) quod corrum pitur, aggrauat animam, & deprimit terrena inhabitatio sensum multa cogitatem. Visibilem quoque vsui aduersum, inuisibilia quomodo penetrare valebit: qualiter referat: quibus verbis: quo modo: quo ordine: Veluti si quisquam Hebræorum ignotas regionem: ignarus idiomatis eiusdem, nullique notus Hebræo, vel eorum elementa proferre: dicere consuetudines, & gesta narrare: nonne videretur magis barbaricè fremere, quam Hebræicè loqui: audientēque prius provocaret ad risum, quam ad intelligentiam excitaret: melius etiam silentio, quam verbis erudiret: Hoc vix docet, & mens apprehendit humana. Hinc deicitur animus, clauduntur ora, lingua comprimitur, & omnis carnalis sapientia obmutescit. Nam animalis homo non percipit ea, quæ Dei sunt, sed neque spiritalis, nisi diuinitus instruat, aut per imagines & per exempla manducatur pedetentim: Spiritualia sunt, cælestia sunt, & diuina. Illa nec oculus vidit, nec audiuit auris, nec in cor ascendit hominis. Ideo qui ad ipsarum indaginē peruenire desiderat, verbi indiget magisterio. Non humana sapientia, non naturalis ingenio, sed per verbum instruendus est. Dei quidem sapientia, vt doceret hominem, venit vt lux, & iuxta hominis capacitatem ad ima descendens, inuisibilia & æterna per materialium similitudines delectationum: per corporearum formas rerum apponere curauit: quatenus ex carnalibus ad spiritalia, & ex visibilibus ad inuisibilia ascendere valeret: quod mirabilis sapientie arte & præcipuo caritatis seruo-
 10
 20
 30
 40
 50
 60

non inuenient me, eo quod ex osam habuerint disciplinam, & timorem domini non susceperint, nec acquieuerint cōsilio meo, & detraherint vniuersa correctioni meæ. Terrenis non confundentis, amantis non indignatis ista verba sunt. Communitur vt corrigat, hortatur vt erigat: inuitat vt liberet: clamat vt excitet: futura prædicat, vt non fœuiat. Omnis ipsius vox amoris est. Non potest non diligere, quos condidit, quos elegit, quos proprio redemit sanguine. Nunquid potest obliuisci mulier infantis vteri sui: Nunquid valet non amare caritas? Nempe ipsa sapientia mater est, sicut per sapientem ait: Ego mater pulcræ dilectionis, timoris, magnitudinis, & sanctæ spei. Ipsa pater, quia verbo veritatis sue nos genuit: est etiam frater & sponsus. Sic habes, & sic in Canticis loquitur: Vulnerasti cor meum foror mea sponsa: vulnerasti cor meum: non lancea, non gladio, non sagitta: sed amore, sed compassione, sed beneuolentia, sed caritate. O quam vehementer verba Verbi penetralia rasti cor meum: non lancea, non gladio, non sagitta: sed amore, sed compassione, sed beneuolentia, sed caritate. O quam vehementer verba Verbi penetralia
 10
 20
 30
 40
 50
 60

Esa. 49.

Eccle. 24.

Cant. 4.

Psal. 8.

Psal. 43.

Sap. 9.

1. Cor. 1.

Pro. 1.